

אמנות

ורדית גרוס

מסודרים ומושמעים, דוחים ומושכים, מוכרים וזרים. מתוך 'גוף אהבה'

הפגש הסטייק

ביגוף אהבה' הופכת שפי בלייר איברים שמצאה בבתי מטבחיים לתצוגה של יופי

ניק בית לחומרים שנכתבו והיו בררם לשיכ' חון: מאמרים מקטלוגים, טקסטים שחולקו בת' ערוכות, ידיעות על פרסים, תחרויות ואירועי אמנות קטנים וגדולים.

הקהילה הפעילה הגיבה בטקסטים שהיו הרכה יותר מטוקבקים - לא שחסרו ריבים, לכלוכים ואינטריגות, אבל חלק גדול מהזמן הפכו הת' גובות לדיונים מעניינים וחשובים בפני עצמם. חלק מהדאגה לעתידו של 'מארב' נובע מהעובדה שפרסומים על אמנות נוטים בשנים האחרונות להתמסס ולהיעלם. מותו של 'סטודיו' לפני שנתיים הרעיש את קהילת האמנות, למרות שמ' ספר המנויים והקונים שלו בשנותיו האחרונות היה זעום (המגזין, שעבר לידיו של המו"ל יובל סיגלר, אמור לצאת מחדש בקיץ הקרוב). מג' זין 'בלוק', שהתעסק באדיכלות ובביקורת עם נטיות לאמנות, חדל גם הוא לפני שנה. אפילו אתרי האינטרנט הכולטים בתחום נמוגו לאיטם - 'הצופה' של רותי רידקטור הפסיק לפעול במהלך הקיץ, ו'Capital F', בלוג אנונימי שמשך תשור' מת לכ' יחסית, עומד דומם בשבועות האחרונים. יכול להיות שזה באמת לא מעניין אף אחד? למעלה מ-25 אלף איש ביקרו בתערוכתו של צדוק בן-דודר במוזיאון תל-אביב. המשכן לאמנות בעין-חרור, שמארח את אוסף האמנות הישראלית של גבי ועמי בדאון, עמוס וצפוף גם בימי חול. יריד 'צבע טרי' משך אלפי אנשים ו'עם הספר' ממשיך לצרוך ערימות עיתונים בכל סוף שבוע. הכתיבה על אמנות כבר מזמן לא רק גבוהה ובל' תי נגישה, והחשיבות של דיאלוג בכל שדה - קו' לנוע, ספרות, טלוויזיה ואמנות - ברורה לכולם. ובכל זאת - אין עניין, אין פרסומות, אין כסף ואין מגוינים.

אמיר ואירלמן מבטיחים לפתח כתב עת אינ' טרנטי חדש שימשיך את הכיוון שאליה הם הול' כים, ואולי אפילו להוציא מגזין חודשי מורפס. 'מארב' מבטיח להתמקד ולהתחיל בסיבוב חדש. אנחנו מהזיקים לכולם אצבעות.

מהקשר נראים כמו אלמנטים פיסוליים ייחודיים. איפה ואיך מתרחש הפער בין המחשבה על מה שאנחנו רואים לבין מה שאנחנו רואים? האם הסק' רנות מנצחת כאן? ועד כמה הטחול של הפרה רומה לטחול שלי? יש משהו מרתק בתהליך ההתנתקות והחיבור מחדש של העין והמוח, ויש משהו חזק בעובדה שכל אחד מהאיברים האלה יכול ליהנות מהתערוכה בעצמו. ממש כאילו היה מחובר לחוט באמצע סטודיו לצילום.

● שפי בלייר, 'גוף אהבה', המוזיאון הפתוח לצילום, גן התעשייה תל-חי

נטוף תארב

בשבת שעברה התעוררה קהילת האמנות הישראלית ליריעה עצובה - באי-מייל רחב תפוצה הודיעו עורכי כתב העת המקוון לאמנות ותרבות 'מארב', יונתן אמיר ורוגן אירלמן, על סוף פעילותם באתר, כמה שנרמה היה גם כסוף פעילותו של האתר. לרגע היה נראה שמדובר בעוד פרידה חרישית. אחרי הכל, אתרי אינט' רנט לאמנות מתים בשקט - בנייני משרדים לא נועלים את דלתותיהם, אף אחד לא ממחר לאסוף את הגיליון האחרון למוכרת. 'מארב', שפועל בחסות המרכז הישראלי לאמנות דיגיטלית בחור' לון, מבטיח להמשיך בדרכו בשניונים מערכתיים גם בעתיד. חילוקי הרעות המהותיים בתוך המ' ערכת בקשר לדרכו העתידית של 'מארב' אמנם לוטים בערפל, אבל דבר אחד התבהר במהלך הימים שבהם היה נרמה שהוא איננו - כמה אנחנו צריכים אותו.

בתוך הסצינה האמנותית הקטנה בישראל משמש 'מארב' מאז 2004 בתור מקום אמיתי, חי ומתערכן לכתיבה ולדיון באמנות במובנה הרחב, על הקשריה התרבותיים והחברתיים. בשנות פעילותו הקצרות הוא הזמין לשעריו הרחבים את כל מי שכותב על אמנות, ובפעולה ליקוטית נרידה במחוזות האינטרנט שלנו, העי'

תמונה האובאלית הענקית שתלויה בכ' ניסה לתערוכתה של שפי בלייר במוזיאון תל-חי נרמית מרחוק כמו הררי גלידה ורדרדה, רכה ומזמינה. רק כשמתקרבים ומעזים להתבונן טוב, מגלים שבעצם מדובר בחלקיה הפני' מיים של פרה. טחול, מעי, קיבה, הכל בגודל אמיתי, ורוד ועגוג. הודידים עדיין בולטים, לא קשה לר' מייז את הדם שפעם בהם עד לא מזמן. חלקי כשר ענקיים, כמעט דוחים, רגע לפני שהם נחתכים, מאבדים זהות, נעטפים במגשי קלקר וניילון נצמד ומונחים לפניכם במקרר של הסופר.

בלייר התחילה לצלם חלקי חיות אחרי שנתק' לה בקיבת פרה בשוק הכרמל. כדי להשיג את הח' לקים השלמים היא התחילה לבקר דרך קבע בבתי מטבחיים, לקנות את האיברים המלאים ולשחוב אותם מדממים אל הסטודיו שלה. שם היא הופכת אותם לטבע דומם - אשכים תלויים על חוט. רחם תלוי על אנקול. כיס מרה, טחול וככד תלויים כמו פרחים, מזמינים כמו אשכולות ענבים. מסודרים ומושמעים, דוחים ומושכים, מוכרים וזרים בעת ובעונה אחת.

בין חלקי החיות השחוטות מופיעה גם תמו' נתו של יונתן, בנה של בלייר, עטוף בתוך סרין לבן ותלוי על אנקול. גם הוא נקרא בכמה כיוונים - בין שק איגרוף לתוצר שחיטה, בין רצונה של האם לשמר ולגונן על הילד בשלמותו לבין רצו' נה להכיל אותו מחדש, לאכול אותו ולהתמלא בו. כך או כך, הבן התלוי נראה שייך לתערוכה באופן כמעט אורגני. ממש כמו שבלייר עצמה, מצולמת מאחור עירומה, תלויה והפוכה נראית כמו חלק מגושי הבשר שמסביבה, שייכת ולא שייכת, לא שונה בהרבה מאיברי הבהמות שמוצגים לצידה.

אבל הרבר הכי מפתיע ב'גוף אהבה' הוא היופי שלה. העובדה שהתמונות הענקיות הן נקיות ומד' פנטת, ולמרות גועל הנפש שכרוך בעשייתן ובמ' חשבה עליהן, הן מעניקות לנו בסופו של דבר חוויה ויזואלית נעימה ומזמינה. האסתטיות שלהן מזכירה ציורי טבע דומם קלאסיים, האיברים המנותקים